Emlékhely-avatás a Kisfogház udvarán

1956. november 4-e. Baljós dátum a magyar történelemben. Ezen a napon kezdődött meg a szovjet csapatok visszaözönlése keleti végeinkről, és ezen a napon kezdte meg eltaposni kegyetlenül, kétszázezer szovjet katona, a makulátlanul tiszta forradalmunkat. És visszajöttek velük, tankokban elbújva, Magyarország magyar árulói és hóhérai. Meghozták nekünk az ő szabadságukat. Azt a szabadságot, mely a magyar népnek már előtte sem kellett. Ezért szállt szembe elnyomójával és annak készséges kiszolgálóival. Bármennyire is lelkesen harcoltak a Corvin közben, a Széna téren, a Kiliánnál, ekkora túlerővel szemben nem lehetett kétséges a küzdelem kimenetele. A szovjet gyártmányú „szocializmus" hatására több mint kétszázezer magyar hagyta itt szüleit, testvéreit, halottait, egzisztenciáját, mert nem kellett neki ez a „szabadság". Aki maradt, annak sem kellett ez a „népi demokrácia", de nem volt mit tenni, Magyarország területét megszállták az oroszok. És hát egy nemzet mégsem mehetett világgá. Szabadságharcunk elbukott. Torokszorító csend borult Magyarországra. Az árulók, még arcukon a rettegés nyomaival, bántatlanságot ígértek mindenkinek, de csak az alkalomra vártak.

Ekkor még élt az adott szó becsülete, és az emberek elhitték nekik, hogy nem lesz senkinek sem bántódása. De 1957-től kezdve elszabadult a pokol. Megszállóink megmutatták nekünk milyen a bolseviki virtus, szolgáik pedig, hogy mit ér az adott szavuk. Több száz hazafit – férfit, nőt, gyereket – küldtek a bitóra, míg Haynau „csak" 103-at. Gyereket viszont nem. A java csak ezután következett. „Jaj, a legyőzötteknek" örök törvénye alapján, a győztesek – szolgáik által – irtózatos bosszút álltak. A legtöbb akasztást a Gyűjtőben, a Kisfogházban végezték. Ezért, ennek emlékére, 11 évvel a rendszerváltozás után, 2001. november 4-én megnyitották a Kisfogházban azt az emlékhelyet, mely az idők végezetéig némán hirdeti egy rendszer brutalitását, és márványba fagyva őrzi az itt ártatlanul kivégzett hősöknek neveit, és ezzel nem bosszúért kiáltva az égre, de a világon mindenkinek tudtára adva azt, hogy él egy nemzet ezen a földön, mely a szabadságot többre becsüli a saját életénél is.

A szerkesztő